

— Добъръ день, побратими, — рекълъ Пиперничко.

— Далъ Богъ добро, — отговорили хайдутитѣ.

— Азъ искамъ да ви стана чиракъ. Не гледайте, че съмъ нисичъкъ, азъ съмъ силенъ. Я вижте, тая кожа е вълча, — азъ убихъ единъ вълкъ.

— Е, щомъ е тъй, рекли хайдутитѣ, тогава може. Хайде сега иди съ тая кратунка да донесешъ вода.

Отишелъ Пиперничко на рѣката и се замислилъ какъ да имъ вземе агнето, че да го занесе на своитѣ баба и дѣдо. Мислилъ, мислилъ и намислилъ. Дигналъ вълчата кожа, запухкалъ я о камънитѣ и завикалъ колкото го гласъ държи:

— Олеле, бе братя, азъ не съмъ хайдутинъ; олеле, не ме убивайте! Тѣ сж хе тамъ, подъ дървото!

Като чули това хайдутитѣ, помислили си, че ги гонятъ хора и тръгнали да бѣгатъ, кой дѣто му видятъ очитѣ. Тогасъ Пиперничко отишълъ, нарамилъ печеното агне и се върналъ въ селото си. Той стигналъ къщата и заудрялъ вратата:

— Кой е тамъ? — попитала бабата отвѣтрѣ.

Пиперничко, за да види дали го обичатъ още, обадилъ се съ други гласъ:

— Тука имаше единъ Пиперничко. Дѣ е той?

Бабата изведнажъ заплакала: — Ехъ, синко, ние откога жалимъ за него, ама нѣма го; вълци ли го изядоха, змии ли го изпиха, не знаемъ.

— Отвори, бабо, азъ съмъ, — рекълъ Пиперничко.

— Ти ли си? дѣдо, я излѣзъ, че нашия Пиперничко си дошелъ.

Влѣзли вѣтрѣ, разположили се и съ радость и веселби изяли агнето. Като се нахранали добрѣ, баба и дѣдо рекли:

— Хайде, Пиперничко да пѣе, пѣкъ ние да му друснемъ едно хорце.

Пиперничко запѣлъ, а дѣдо и баба: друсъ, друсъ, друсъ, друсъ, докато всички се изморили и заспали сладко - сладко.

Дѣдо Добри.